

gezegd wordt over het rijden onder invloed van drugs en/of geneesmiddelen, wat nu toch een veelbesproken thema is.

W. BRUGGEMAN

VAN DEN WYNGAERT, C., *Strafrecht en strafprocesrecht in hoofdlijnen, Antwerpen / Apeldoorn, Maklu, 1999, 1010 p. (vierde en volledig bijgewerkte editie)*

‘Le VAN DEN WYNGAERT nouveau est arrivé!’. Steeds onder dezelfde, door zijn bescheidenheid misleidende, titel heeft de auteur een grotendeels herschreven versie verzorgd van haar oorspronkelijke cursusnotities, die inmiddels zijn uitgegroeid tot hét standaardwerk in de Nederlandstalige strafrechtswetenschap. Na in de vorige uitgave reeds de ingrijpende wijzigingen in kaart te hebben gebracht die het Belgisch straf(proces)recht had ondergaan ten gevolge van de verwerking van de aanbevelingen van de Eerste (1989) én van de Tweede Bende-commissie (1997), van de conclusies van de Commissie-Dutroux (1997-98) en van de eerste hervormingen uit het Octopus-akkoord (mei 1998), gaat zij thans nader in op de uiteenlopende aspecten van de recentste wetgeving over de strafrechtelijke verantwoordelijkheid van rechtspersonen (Wet van 4 mei 1999), de criminele organisaties (Wet van 10 februari 1999), de identificatie via DNA-onderzoek in strafzaken (Wet van 22 maart 1999) en over genocide (Wet van 10 februari 1999).

De verdiensten van de nieuwe uitgave zijn eens te meer velerlei.

De rechtspracticus is vooral gebaat met de kernachtige commentaar op de op 2 oktober 1998 inwerkinggetreden Wet-Franchimont van 12 maart 1998. Hij neemt, in de bespreking van het vooronderzoek in strafzaken, de vorm aan van hetzij punctuele aantekeningen bij o.m. de pro-actieve recherche, de nieuwe ‘mini-instructie’ of nog het lichaamsonderzoek, hetzij van een meer diepgaande analyse o.m. van de verhoudingen tussen de onderzoeksrechter en de procureur des Konings en vooral van de nieuwe rechten van de in verdenking gestelde en van de burgerlijke partij, allen ‘actoren in het strafproces’. Diezelfde practicus wordt eveneens systematisch geïnformeerd over de baanbrekende arresten van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens die een directe weerslag hebben op de Belgische rechtspraak in strafzaken. Benevens de beslissingen die bv. de draagwijdte van het vermoeden van onschuld afbakenen of de verplichting van het rechterlijk toezicht op de voorlopige hechtenis preciseren, komen de uitspraken die de voornaamste rechten van de verdediging in strafzaken vastleggen – zowel bij de opsporing en vaststelling van misdrijven, als tijdens en naar aanleiding van de strafuitvoering – gedetailleerd aan bod. Ook de (onverwacht) innoverende inbreng van de rechtspraak van het Arbitragehof, o.m. over de talrijke facetten van het gelijkheidsbeginsel in strafzaken, wordt in aanmerking genomen.

Voor de politiediensten biedt het werk niet alleen globale informatie over het op stapel gezette statuut van de geïntegreerde politiedienst (Wet van 7 december 1997) en over de internationalisering van de politionele functies. Het is ook – preventief? – doorspekt met kostbare gegevens over de grenzen van de politieke verrichtingen binnen het (opsporings)onderzoek en over de procedurele sancties bij overschrijding ervan.

De student, van zijn kant, zal wellicht ten onrechte geneigd zijn uit zelfbehoud zijn heil te blijven zoeken in samenvattingen, zij het dat het boek in zijn geheel onder de psychologische grens van 1000 pagina's is gebracht en de taal ervan aanzienlijk is vereenvoudigd, o.m. door verkorting van de zinnen.

De aandacht voor de behoeften van de professionele en academische praktijk belet de auteur gelukkig niet complexe theoretische problemen van vergelijkend en internationaal strafrecht, inzonderheid van het Europese *corpus juris*, onder de loep te nemen. Zo gaat zij uitvoerig in op de verschillen tussen accusatoire en inquisitoire rechtspleging en besluit zij haar studie met een evaluatie van het internationaal strafrecht, zowel vanuit internationaal – mondiaal (V.N.) en regionaal (E.U.; Raad van Europa) – als vanuit Belgisch perspectief. Hierbij neemt de kritische doorlichting van de uitlevering een bijzondere plaats in.

De conjunctie van praktische én theoretische benadering van het straf(proces)recht, onderbouwd door een indrukwekkend kritisch apparaat van 3576 voetnoten met inbegrip van talrijke internetadressen, heeft tot gevolg dat ook de voorliggende editie een onontbeerlijk werkinstrument blijkt voor elke assertieve penalist. Dankzij het intellectueel cosmopolitisme van de auteur doorprijkt zij – en dat is niet haar minste verdienste! – het cliché volgens hetwelk het strafrecht gedoemd zou zijn tot een eng territoriale toepassing en interpretatie.

F. THOMAS

BLANPAIN, R. en CARMEN, I. (ed.), *Onderneming & Parket. Naar een samenwerking ter bestrijding van de economische criminaliteit*, Antwerpen, Maklu, 1999, 131 p.

Het bedrijfsleven wordt in toenemende mate met het strafrecht geconfronteerd. De strafbaarstellingen in het economisch, sociaal, milieurecht en andere rechtstakken die vaak specifiek op bedrijven zijn toegespitst, nemen hand over hand toe. Ook de parketten laten zich in het vervolgingsbeleid niet onbetuigd en maken gebruik van de strafrechtelijke instrumenten die hen door de wetgever ter beschikking zijn gesteld. Zoals Carl BEVERNAGE in zijn bijdrage doet opmerken, heeft de toenemende penetratie van het strafrecht in het bedrijfsleven wel eens tot gevolg dat bedrijfsleiders zich openlijk vragen durven te stellen bij de opportuniteit van het strafrechtelijk optreden in deze sector en dat de vraag geopperd wordt of de schaarse mankracht en werkingsmiddelen van de parketten en rechtbanken niet beter zouden aangewend worden voor de bestrijding van andere vormen van criminaliteit. Deze opmerking zou ongetwijfeld het uitgangspunt kunnen vormen van een interessant debat, dat in dit boek echter niet gevoerd wordt. Hoewel het boek is voortgesproten uit een initiatief van de Leuvense procureur des Konings, Ivo CARMEN, tot oprichting van een platform Onderneming en Parket, waarin beide actoren elkaar kunnen ontmoeten, gaat het boek niet of hoogstens zijdelings in op de vraag naar de wenselijkheid van de toenemende instrumentalisering van het strafrecht en naar de opportuniteit het strafrecht aan te wenden ter regeling van het economisch leven. Bij lectuur van de verschillende bijdragen kan tussen de regels door wel worden vastgesteld dat het standpunt van bv. procureur des Konings CARMEN